

Popotovanje po zraku.

Evo, čoln po novem zdélan,
Štiri nôge v zrak moli,
Spodaj mizi je podoben,
Če pogléd me ne slepi.

Na vervicah zanj privezan
Ves napáhlen je balón;
„Ta nas od zemljé privzdigne,“
Bratcem reče zdaj Antón.

Poln čolnič in ves prostóreck
Vže je prenatláčen rés;
Vendar Hektor, zvesti psiček,
Séde zdaj široko vmés.

A potrebno je, da pride
Tudi Mirkov ljubi konj,
Lep lesén je, na koléscih,
In brez njega vse zastónj!

Vsi brodníki so nemírni,
Skok in vrisk je sem ter tjá;
„Pázi, pázi, da Andrejčka
Ne preverneš mí na tlá!“

Ivko, najstarejši bratec,
Čópast si klobúk je vzel
In popótno še čez pléči
Lépo torbico pripél.

Tudi íma — kaj ga nè bi? —
Od papírja daljnogléd,
Da na tánko vse pregléda,
Kar mu pride kje na mèt.

Ivko poje, Hektor laje,
Mirko je smehú ves poln,
Tonček z bičem terdno póka
Ino v zrak poganja čoln.

Srečen pot, družina mlada!
Plavaj z Bogom v daljni svet;
Zdaj užívaš dní najlepše,
Dní otročjih zlatih lét!

Lujiza Pesjakova.

Slamica, kamenček in bobek.

Slamica, kamenček in bobek so skupaj šli po svetu. Pridejo do široke vode ter je ne morejo prefti. Slamica se oglasi: „čujta me, temu je lahko pomoči; jaz léžem in vama naredim berv, da pojmeta preko vode.“ Bobek preíde prvi ter srečno dospéje na óno stran. A kamenček pride jedva do srede, obalí se in pade v vodo, kjer vtone. Bobek je stal na suhem ter videl nezgódo, in se je tako smijal, da mu trebuh poči. Na srečo njegovo mimo pride črevljár. Ta se bobka usmili ter mu župánec na trebuh prišije. — Zato še denes nosijo vsi bobki na trebuhu černo kerpico, kakoršen je župánec na starem črevlji.